

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 103. Argumentum nonagesimum tertium. Ab autoritate plusquam
mille quingentorum Parochorum primariarum Urbium Regni Galliarum, ex
quibus valdè multi fuerunt doctrinâ & virtute præclari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

anni 1605. postea recusi anno 1650. iussu Cardinalis ab Harrach, Archiepiscopi Pragensis, scilicet & ab auctoritate Ritualium & Manualium plurimarum Dioceseon, & plusquam octoginta Episcoporum.

1127 Siquidem in Concilio illo tit. de penit. pag. 78. Confessarius monetur, ut quos in graviora crimina frequenter ex prava consuetudine incidisse animadvertit, eis ad aliquot dies, atque adeo menses, prout morbi gravitas exegerit, absolutionem differat; ita tamen ut illos per piorum exercitiorum infirmitatem sanare, non autem in desperationem, aut confusionem inducere, pie prudenterque procuret.

1128 Illustriss. D. Henricus, Episcopus Cabilonensis, in Instructionibus Confessariorum Diocesis suae c. 2. octo designat casus, in quibus absolutio, juxta S. Carolum Borromaeum, & Ritale Cabilonense, differenda est. Secundus vero casus est consuetudinarius, qui peccati mortalis habitum contraxerunt; quem (inquit) dubium non est ad eis esse contractum, dum de tali crimine scilicet quis confessus est, absque ulla emendatione.

1129 Eundem casum ponit Nicolaus Pavillonius, sanctae memoriae Episcopus Aletensis, in suis de Sacramento Penitentiae Instructionibus, à viginti sex Archiepiscopis & Episcopis anno 1669. approbatis, tanquam non continentibus nisi puriores Evangelii regulas, sanctiorisque veritates, quas nobis Canones proponunt, &c.

1130 Illustrissimus quoque Guido, Episcopus Atrebat. absolutionem differri vult consuetudinariis ac recidivis in Epistolis suis Pastoralibus, quas Episcopi supra triginta approbarunt, & magnopere commendarunt. Quemadmodum & viginti novem Archiepiscopi atque Episcopi, qui Arnaldi librum de frequenti Communione, non solum approbaverunt, elogisque magnificis exornarunt; sed & adoptarunt, & suum fecerunt.

1131 Cumque ipis Illustriss. D. Guilielmus, Episcopus Petrocorensis, in Praefatione ad Pastores, & alios Ecclesiasticos Diocesis suae, praefixa Conferentiis Ecclesiasticis ejusdem Dioceseos, ipsos omnes exhortatur ad studium proximae doctrinae in his traditis, quam declarat solidam esse, securam, atque ex divina Scriptura, Patribus, Conciliis, Theologisque solidioribus depromptam. Primam vero Partem Conferentiarum istarum q. 1. & 2. assertio nostra de absolutione consuetudinariis & recidivis differenda non solum traditur, sed & copiose probatur.

1132 Manuale Diocesis Atrebatensis, ab uno è clarissimis & sanctissimis Episc. Atrebatensibus compositum (teste Guidone Episcopo moderno) statuit, ne facile concedatur absolutio peccatori in peccata relabenti, quando eam postulat; sed differatur ad tempus aliquod, etiam si aliquando non repugnet, enim toties verè contritum esse, quoties ad confitendum accedit.

1133 Ritale, seu Officiale, Agendave Trevirensis sic habet: Nisi reipsa peccata relinquit penitentem (frequenter relapsus) dicatur illi: Amice, bene jacis, quid ostendas te habere bonam voluntatem emendandi te. Et quia id potes, & debes, vade, & fac statim, quamdiu es in ista sancta voluntate, & postea revertere, & absolvi te.

1134 Eadem penè verba habet Parochiale Leodiense anno 1592. editum, jussu Reverendissimi Domini Ernesti, Episcopi Leodiensis.

1135 Videat diligenter Sacerdos (ajunt Ritualia Catalaunense, Remense, Petrocorense, &c.) ne absolvas eos, qui talis beneficii sunt incapaces. Quales sunt... qui vitiosos habitus blasphemiae, luxuriae, &c., à Confessariis corrupti, corrigere non suaderunt.

Argumentum novagesimum tertium.

Ab auctoritate plusquam mille quingentorum Parochorum primariorum Urbium Regni Gallicarum, ex quibus valde multi fuerunt doctri-
na & virtute praestari.

Gravissimum profectò est argumentum, super hoc notio capite deductum, ab Auctoritate tot Ecclesiae Principum, atque Antistitem, maxime cum ex ipsis non pauci sapientiae & sanctimoniae laude insigniter claruerint. Nec absque temeritate iudiciorum quis praeferet iudicium Juniorum Casuistarum; Ecclesiaeque modernae sensum & usum sibi melius notum esse contenderet, quam illis: upote quem, uti saepius dixi, dicere nos oportet ab his qui primas in Ecclesia partes obtinent. Cum ex Scripturis, Patribus, & Conciliis, Episcoporum sit regere Ecclesiam Dei. Act. 20. 28. Suarumque Ecclesiarum iure divino sint Doctores. 1. Timoth. 3. 2. Ipsi etiam à Deo commisitum sit, attendere sibi & doctrinae. Ibidem c. 1. v. ult. Item exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere. Tit. 1. 9. Denique Angeli sint Ecclesiarum. Apoc. 1. 3.

Et quid de Episcopis SS. Patres & Sanctae Ecclesiae Luminaria. Hieronymus adversus Lucifer. Nicolaus I. epist. 21. ad Episcop. Synodi Sylvanect. Apostolorum Sacerdotes. Concilium Trident. sess. 23. cap. 4. Apud nos Apostolorum locum tenentes. Hieronymus epist. 85. ad Evagr. & 54. ad Marcellam. His vota scientia, potestas & auctoritas Sacerdotii à Deo optimo Auctore, & principio omnis mysterii & perfectionis, data est. Dionysius de Ecclesiast. Hierarch. c. 5. Sunt divinae voluntatis indices, Ecclesiarum Christi post Apostolos iudices, columna firmissime, quibus in Christo fundatis innititur omnis multitudo credentium... Dispensatores regis domus, quorum arbitrio in Aula Regis aeterni dividuntur gradus & officia singulorum. Lib. 5. Capit. c. 163. ex D. Prospero.

Denique Episcopos, legitimos controversiarum fidei & morum iudices, Concilia & Patres semper agnoverunt. Per ipsos namque Origines errores condemnati fuerunt. Hieronymus Apol. in Rufin. lib. 2. Per vicinos Episcopos Paulus Samosatensis. Eusebius lib. 2. Histor. Eccles. c. 22. Per Alexandrum Episcopum Alexandrinum Arius. Theodoretus lib. 1. Histor. Eccles. c. 2. Per Flavianum Episcopum Constantinopolit. Euyches, & hoc secundum Canones factum fuisse. Legati Leonis Papae in Concilio Chalcedon. dixerunt Act. 3.

Quid plura? Contra veteres errores Ecclesiarum Pastores viriliter insurgentes, eorum prava dogmata cum ipsorum Auctoribus condemnarunt. Innocentius II. epist. ad Episcop. Gall. 193. apud S. Bernardum.

Si Ecclesiarum Rectores sint & Doctores; igitur Episcoporum (sicut Apostolorum) est de dogmatibus, Ecclesiaeque leniu & traditione iudicare, ut S. Bernardus ait epist. 189.

Si Angeli sint Ecclesiarum: sicut ergo inferiores Angeli ordinis purgantur ab ignorantia per Spiritus superiores, à quibus elevantur ad sublimiores, puriores & clariores illustrationes visum divinarum, ut Dionysius ait loco citato c. 6. Sic Sacerdotes inferiores, in controversiis de divini verbi intelligentia, Ecclesiaeque traditione & sensu, per Episcopos ab ignorantia purgantur, &c. Lex quippe est sanctissima, à Deo constituta, ut res inferiores per superiores ad divinisimum lumen ipsius eleventur. Dionysius ibid. c. 5.

Si denique sint Ecclesiae Luminaria: igitur ad ipsos spectat, in omnibus eiusmodi controversi-

is, & questionibus, errorum tenebras à menti- bus fidelium dissipare. Reverenter proinde à Sa- cerdotibus inferioribus audiendi sunt, tanquam sedentes in Ecclesie throno, & velut magna Ec- clesie Luminaria, à quibus lumen mutuari oportet sidera inferiora.

1143 Post Episcopos, omnes ferè Hierarchici Sacer- dotes adversus dogmata assertioni nostrae contra- ria zelum suum ostenderunt, præcipue verò Pa- rochi plusquam mille quingenti Parisienses, Ro- thomagenses, Ambianenses, Nivernenses, Bel- lovaccenses, Ebroicenses, Andegavenses, Seno- nenses, Lexovienses, &c. mirum in his insectan- dis, & ad suos respectivè Episcopos defendendis, fidei ardorem manifestarunt. *Judicium autem sum- magi Cælis Presbyterorum* (è quibus complures S. Th. Doctores, perique doctrinâ, pietate, at- que experientia in animarum regimine conspicui) qui in verbis regni Gallie præcipua animas regunt, & conscientias dirigunt, parvi non est sa- ciendum, ac Illustrissimus D. Pagnanus, ad cap. ne imitari de Constitution. n. 289. Qui & ipse ibidem n. 336. dogmata illa tanquam periculosa rejicit.

1144 Eorum, & imprimis Vicariorum Generalium Ecclesie Parisiensis, zelum imitatus Amatus Co- riacheus, Vicarius Generalis Archiepiscopatus Mechliniensis vacantis, in Decreto anni 1667. emendari volens abusum, quo in gravia scelera recidivi, nimis facile & temere à quibusdam Confessoribus absolvuntur, Confessarios omnes il- lius Archiepiscopatus admonuit, ut dum in alios solvendi, in istos ligandi exerceant potestatem. Quod Decretum anno 1668. innotuit, ipsos ex- hortans, ut quoad hujusmodi recidivos & incorre- ctos, ea utantur Ecclesiastica disciplina & economiâ, quam S. Carolus per Dialecticum suum, cum grandi animarum lucro, per Instructiones suas Pastoribus & Confessoribus observandum præscripsit.

C A P U T C I V.

Argumentum nonagesimum quartum.

Ex numerosissimo agmine insignium Theologo- rum, stantim pro assertione nostra.

1145 Stant namque pro ea (præter Albertum Mag- num, S. Thomam, & alios antiquos; præter laudatos etiam Cardinales, & Episcopos) Fran- ciscus Genet (modò Episcopus Vassoniensis) in Theologia sua Morali, per Magistrum S. Pala- trii approbata, & honorificè commendata, tan- demque Latino idiomate reimprensa, & S. D. N. Clementi XI. dicata, to. 4. tr. 6. c. 15. & 12. Dani- el Episcopus Petrocorontis in Theol. Morali ad usum Seminarii sui anno 1668. edita to. 4. l. 2. tr. 1. cap. 7. q. 9. §. iii. autem suspendenda. Carolus Gobierus, magni nominis Doctor Sorbonicus, in lib. cui titulus: *Instruction sur la Poenitence*. Raymundus Bonal, in Gallico Cursu suo, Mer- belius in Summa Christiana (cujus mentionem honorificam facit Cardinalis Aguirius ubi supra n. 160.) to. 2. dissert. 4. q. 48. Antonius Le Felon lib. cuius titulus est: *Conversion peccatoris*. Nec- sen Th. Mor. Christ. tr. 14. in Append. hæmne- bicus in Systemate Sacram. Poenit. §. 3. 4. 5. & 6. Jacobus Boudartius, insignis Ecclesie Colleg. S. Petri Insulis Canonicus-Theologus Manual. Th. to. 3. tr. 4. de Poenit. §. 14. Huyghens in sua Metho- do remittit & retin. pecc. Nicolaus Josephus de la Verdure, egregius S. Th. Doctor Duacensis, in tract. tripl. tr. 3. a. 2. & communiter Doctores Lo- vanienses Lovinus, Scaille, Viaæus, Vincent, Dechaneux, Sullivane, Claës, Renardi, &c. Communiter etiam præcipui nominis Doctores Sorbonici, atque imprimis triginta celeberrimi il- li, qui ab insigni Gallie Antistite anno 1665. con-

sulti, an absolvi possint illi, qui sunt in consuetu- dine alicujus peccati mortalis, & non corrigunt se, nec ullam dant signa vere emendationis? Res- ponderunt: *Differenda est absolutio illis qui sunt in consuetudine alicujus peccati mortalis, qui do- vo non corrigunt se, nec ullam dant signa vere emendationis, secundum Regulam S. Caroli Borromei, &c.*

1146 Illis accedunt plusquam centum Sorbonici Do- ctores, qui ab Illustriss. D. Petro Joanne Francis- co, Episcopo sancti Pontii Pomeriarum, consulti super vatis propositionibus, ad propositionem vi- gesimam sextam; cujus Author 1.º. *Novatores* & *Eucharistia hostes* appellabat eos qui ab ea gra- viores peccatores credebant ad quatuor, sex, &c. menses. 2.º. dilationem istam criminabatur au- ferre penitus desiderium, gustum, memoriamque di- vini alimentii, adiosumque reddere illius, & conse- sioni usum. 3.º. Communionem ne consuetudinaria quidem, qui dicit fuerint in insaniis enor- minisque peccatis, amplius differendam, quam ad decem vel quindecim dies, imò septè non nisi ad qua- tuor vel quinque. Primum dictum redarguunt, velut nimis auidax & temerarium, Conciliique, 1147

Elberitano & aliis, imò Ecclesie universæ in- juriosum: cujus antiqua disciplina fuit pecca- toribus magis absolutionem Communionem- que, non solum ad plures menses, sed & ad plures annos differre. Alia quidem est hô- die Ecclesie disciplina; sed idem spiritus inva- ritaque regula, Confessoriorumque obligatio, in Oraculo isto Salvatoris fundat a: *Nolite sanctum dare canibus*; sicut & in Apostolico dicto: *probes seipsum homo*; innumerisque SS. Patrum & Con- cilio- rum testimonis; quas in hodiernum usque diem discrete commendantur in Ritualibus, dum sibi statuitur, ne Communiõ, nec absolutio concedatur, nisi his qui prædenter judicantur præditi dispositionibus ad eam necessariis, sex tunc illis, quas Concilium Tridentinum exigit scilicet 6. c. 6. supeto sine quibus peccator nequit justificari. At- qui ex his aliquæ, imò pleraque valde frequenter desunt contenti, nec eas acquirere solet nisi tem- pore notabili.

1148 Et idèd Ritualia passim omnia, Ecclesia proin- de universa; eum S. Carolo: *Videat* (inquit) *di- ligenter Sacerdos, quando & quibus conferenda, vel neganda, vel differenda sit absolutio: ne absolvat eos, qui tali beneficiis sunt incapaces; quales sunt qui nulla dant signa doloris, &c.* Sunt igitur con- fidentes, quibus ob indispositionem neganda, sunt quibus differenda est absolutio. Neganda quippe nis est; quorum voluntas ita determinata est ad ma- lum; ut nolint restituere, ignoscere, &c. Diffe- renda verò est illis, quorum necdum plena, vel non satis explorata est voluntas abijcendi peccatum, vel proximam peccati occasionem; &c. & ipsi differenda est quoadusque ad plenam & satis ex- ploratam voluntatem pervenerint. *Certum* quip- po est (ait Cardinalis de Lugo) *quando dilatio...* necessaria est ad explorandum propositum poenitentis, de quo non satis constat, posse & debere differri ab- solutionem. De peccati disp. 14. sect. 10. Mutatio verò ista voluntatis in peccatoribus magnis, maxi- me his; de quibus in propositione, fieri non so- let subito, sed ad id quandoque necessarium est tempus notabile; nec prava consuetudinis vio- lencia uno frangitur idèd, sed multis ad hoc ut- plurimum opus est ictibus, conatibus magnis, diuturnis confictibus; uti suo nos exemplo doc- et Augustinus 1. 8. Confess. c. 5. & seqq. *Lex enim peccati est violentia consuetudinis, quâ tra- hitur & tenetur etiam invictus animus, ex meri- to, quo in eam volens illabitur.*

1149 Non idèd tamen fixa statuenda est regula dif- ferendi poenitentes ad quatuor vel sex menses, vel integros annos. Neque enim attendenda est men-